

Szekszárd, 1896. január 11. – Budapest, 1966. szeptember 30.

Munkáscsaládban született. 1914-től a Ganz Vagongyár üzemi kalkulátoraként kereste kenyerét. 1915-ben lépett be a Magyarországi Szociáldemokrata Pártba illetve a szakszervezetbe. 1918. november 24-én a KMP alapító tagja volt. A Tanácsköztársaság idején parancsnoki tisztségben, a Vörös Hadseregben szolgált, részt vett Losonc elfoglalásában, a Nógrád megyei határőrezred parancsnoka lett. Tagja volt a VI. kerületi tanácsnak és az ötszázas tanácsnak is. A proletárdiktatúra bukása után 12 év fegyházra ítélték, de a fogolycsere-akció keretében Szovjet-Oroszországba távozhatott 1922. szeptemberben.

Hat hónapos pártiskolát végzett, építészmérnöki oklevele megszerzése után szakmájában dolgozott, nagyipari építkezéseken alkalmazták, majd az Elektromos Művek Minisztériuma építési igazgatóságát vezette. 1948. májusban hazatért, az Építőipari Igazgatóság tanácsadója, majd a Gyárépítési Ipari Központ vezérigazgatója 1949. júniusig, majd az Építés- és Közmunkaügyi Minisztériumban az ipari központ vezérigazgatója, később osztályfőnöke az építésügyi tárca csoportfőnöke 1949. júniustól 1950. májusig. 1950. május 5-én lett az Építésügyi Minisztérium államtitkára, 1951. január 27-én kinevezték az építésügyi miniszter első helyettesévé, építésügyi miniszter 1951. október 6. és 1956. október 27. között volt. A forradalom leverése után diplomáciai pályára lépett, a Magyar Népköztársaság kairói nagykövete 1957. október 7. –1963. december 4. között, egyúttal akkreditálva Szudánba 1957. december 6. és 1963. szeptember 27. között, majd Etiópiába és Jemenbe is 1959. április 29-étől 1963. december 4-ig.